

ГОРСКИЯТЪ ДУХЪ — ДѢДО КУЛАМАНЪ.

(Шведска народна легенда).

Високо се издигатъ суровитѣ и непрѣстѣпни планини Куленъ въ южна Швеция. Въ стари години тамъ живѣлъ силниятъ горски духъ Куламанъ. Той ималъ безброй слуги, които изпълнявали всѣка негова дума... Суровъ, но справедливъ билъ Куламанъ: помагалъ на бѣднитѣ, обиденитѣ и беззащитнитѣ хора и жестоко прѣслѣдвалъ гордитѣ, надмѣннитѣ и скъперницитѣ.

До политѣ на планината живѣлъ единъ богатъ селянинъ. Той ималъ голѣмо богатство, много животни, много земя. И той трѣбвало да живѣе доволно, щастливо и помага на другитѣ, а то билъ недоволенъ отъ нищо. Струвало му се, че малко има и искалъ повече.

Шведитѣ имали обичай на бѣдни вечеръ да устройватъ елха на бездомнитѣ птички. Взиматъ единъ неовѣршанъ снопъ съ зърната, набучватъ го на прѣтъ и го поставятъ на покрива за птицитѣ. И тогава прихвѣркватъ всички гладни и измръзнали птички, кѣлватъ снопа, а зърната се сипятъ върху главитѣ на хората.

Веднажъ жената на богатия селянинъ казала:

— Да направимъ елха на птицитѣ. Дай ми неовѣршанъ снопъ и ще ги призова на весела вечеря.

Разсърдилъ се селянинътъ, зарѣмжалъ, замахалъ съ ржцѣ:

— Я гледай какво намислила! Така се прѣскало напразно цѣлъ снопъ!...

— А я погледни, съсѣдитѣ ни бѣдни хора, и тѣ устроили елха на птицитѣ!... — казала жена му.

— Защо ще гледамъ тѣхъ? — отвърналъ той.

А въ къщата му се готвило цѣло пиршество, когато въ съсѣдната къща на бѣдния съсѣдъ било друго. Той нѣмалъ